

Σκύψ' εμπρός εις τὸν Δημήτηρ, βλέπε τον γονυπετιῶς,
 κι' ἂν τοῦ γράφουν ἄσας Ἄθ' ἦν α α πῶς φυγοστρατεῖ
 ἐκ τοῦ κλασικοῦ πολέμου, [κι' αὐτὸς
 τοῦτος ἕμως, ἀδελφέ μου,
 κατ' αὐτῆς τῆς πρωτεύουσας ἐκτρατεύει σὺν Οὐλιάνου,
 ὅπως καὶ κατὰ τῆς Ρώμης ὁ πολὺς Κοριολάνου.

Θρίκιμβος τοῦ Δημητρίου καὶ σταφιδιοκτικῆς κλέης...
 νὰ καὶ τοῦτοι, νὰ κι' ἐκεῖνοι...
 Ντεληγιάννης προσκύνει...
 κραταῖος αὐτὸς ὁ Θῆτα, μὰ κι' ὁ Δέλτα τί σοῦ λέει!..

Κύτταζε, βρέ Περικλέτο, σταφιδιοκτικῶν στίφην
 μὲ τουφεκία καὶ μὲ ξίφη.

Ἔχει φθάσει τὸ μαχαίρι μὲς ἰστὸ κόκκαλο βαθεῖα
 καὶ γίνθηκαν ἢ σκινδὲς ὄπλα, Γκράδες καὶ σπαθιά.

Ἵπὲρ τούτων κι' ἐγὼ τώρα κάθε νόμον ἀνατρέπω.
 Π.—Βρέ κανάγια, ποῦ τοὺς βλέπεις;... ἐγὼ τίποτα δὲν
 [βλέπω.

Φ.— Ἄνοιξε τὰ δὲθ' στραβά σου,
 κύτταξέ τους καὶ βουθάσου.

Π.— Τίποτα δὲν βλέπω γύρω
 καὶ θαρρῶ πῶς θὰ σὲ δεῖρω.

Φ.— Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου μέρα...
 κύττα ἕλιγο παραπέρα.

Ὁ Δημήτηρ ἀνυμνεῖται,
 δάσος τουφεκιῶν κινεῖται,
 κι' ἐκ τοῦ Πύργου καταφθάνουν κι' εἰς ἀπάσης τῆς Ἡλείας
 εἰς τὴν πόλιν τῆς εὐκλείας.

Κύττα ἕλιγο καὶ παρέκει...
 φθάνουν κι' ἀπὸ τὴν Γαστούνη
 μερικὸι μὲ Γκρᾶ τουφεκί,
 καὶ καμπόσοι μὲ μαστοῦνι,
 κι' ἄλλοι κρύβουν μὲς ἰστὴ λίρα
 σταφιδόκλημα καὶ κλάρα,
 κι' ὅλοι φθάνουν μ' ἕνα μόνος ἀπροσδόκητον ἀνδρείας,
 ποῦ θαρρεῖ ὁ Θεωδώρας πῶς καλεῖ τὰς ἐφεδρείας.

Π.— Τώρα τοὺς εἶδα, Φασουλή, μὲ μούτρα πυρωμένα...
 ἰσταμάτησαν πρὸ τῆς Βουλῆς... μὲ πάει τρία κι' ἕνα.
 Τώρα τοὺς εἶδα κληῖρα κι' ὅλοι ριγὸ καὶ φρίττω
 καὶ γὰρ τὸ μονοπόλιον ξαναφωνάζω ζῆτω.

Φ.— Τί φρίκη!.. ἰστὴ προπόλιαι πυροίχιοι χορεύεται,
 ὁ κύριος Δημήτριος τοῦ πλήθους προπορεύεται,
 ἡμεῖς δὲ πάλιν βλέποντες κατακλυσμένον Κυρίου,
 κραυγάζομεν τῷ Θεωδῶρῃ,
 ποῦ θαρραλεὸς προχωρεῖ:
 ὁσων ἡμᾶς, Θεωδῶρε, θεῖε τοῦ Δημητρίου.

**Ἄσκι ἀκούεται μὲ τόνον
 πλήθους σταφιδιοκτικῶν.**

Τρέμετε, σταφιδιομάχοι...
 σάλπιγγ' στάσεως ἔχει...
 τὸ τουφεκί μας ἰστὴ ράχη
 καὶ τὸ βῆμα μας ταχύ.

Θ' ἀκουσθῶν μεγάλοι θρήνοι...
 τοὺς αὐτὸς ποῦ δὲν ἔγγραναι
 τοῦ Δημήτηρ τὰ χαρτιά;
 μπόυμ, βαρεῖτε τοῦ ἰστ' αὐτῆ.

Βάρτε κάθε στενοβράκη,
 κάθε μούτσουνο σπουδῆς,
 σῆκω, μπάρμπα-Θεωδάρκη,
 τὴν Μπαρμπαάσανα νὰ βῆς.

Καὶ τὰστεῖα νὰ τ' ἀφήσης
 κι' ἄψε οὐδὲ νὰ ψηφίσης
 τοῦ Δημήτηρ τὰ χαρτιά,
 πούλθε μὲς' ἀπὸ τὴν Λόντρα,
 κι' ὅλα πήρανε φωτιὰ
 καὶ πολλοὶ τοῦ πᾶνε κόντρα.

Ἐστὸν Δημήτηρ, Θεωδάρκη,
 ποῦ δὲν σκύβει κεφαλή,
 ποῦ καὶ τ' Ἀγγλικὰ νεράκι
 σὺν Μυλλόροδος τὰ μίλει;

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
 κι' ὅλοι σας παραταχῆτε
 κατὰ τάγματα καὶ λόγους...
 τοὺς τοὺς Ἀγγλους τοὺς μετόχους
 τῆς μεγάλης ἑταιρείας,
 ποῦχουν μπόλικο περᾶ,
 Σίτυ-Σάξ καὶ Καρχαρίας
 τοὺς ὠνόμασε σκληρά;

Κι' ἂν Σκληρὸς αὐτὸς καλεῖται
 κι' ἂν τὸν λένε Μαλακκὸ,
 θάνατος ἐπαπειλεῖται
 καὶ μουσκέτου ξαφνικὸ.

Τρέμετε, στοφιδιομάχοι...
 σάλπιγγ' στάσεως ἔχει...
 τὸ τουφεκί μας ἰστὴ ράχη
 καὶ τὸ βῆμα μας ταχύ.

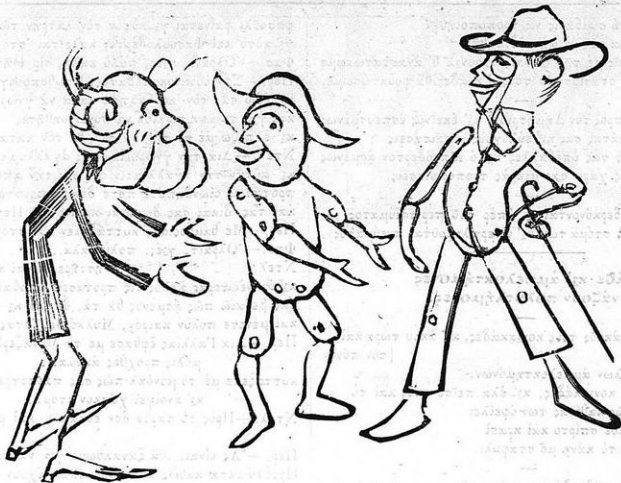
Ἵποιοι ἀρχαῖοι τοὺς βροῦς τῆς συμβάσεως ἀρνεῖται
 καὶ ποσὸς δὲν συγκινεῖται
 μὲ τὴν λίρα τῶν Ἑγγλέζων, τῆς Βικτωρίας τὸν κῶτος,
 θὰ τοῦ δῶσ' ἢ μούλα κῶτος.

Ποῖς μέσα ἰστὴ Βουλῇ
 δὲν θέλει τὴν στερλίνα;
 καὶ ποῖς ἀντιμιλεῖ
 μέσ' ἰστὴ σταφιδιοπένα;

Ποῖς μόρτης ἀντιστέκει
 ἰστὸ νέο Συνδικάτο;
 βάλτε τον ἰστὸ τουφεκί,
 μόρτο Σαμφὼν καὶ κάτω.

**Ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ στήθος
 ρητορεύει πρὸς τὸ πλῆθος.**

Ντελ.—Βλέπω πῶς στάσις ἀληθῆς καὶ πάλιν ἀπειλεῖται,
 νομοταγεῖς ὄπλαται,

κι μ' ένθυμικ' ή στάσις σας τούς χρόνους" τούς καλούς,
τόταν έστασίαζε κι ή γη τής Καρκαλοΐς.

έν ό λαός τής σήμερα δικαίως στασίαζή
κατά τής νομιμότητος έχόστης 'Εξουσίας,
αλλά τήν στάσιν τήν έμην πάς τις παρομοιάζει
έ στάσιν εις στασιδιόν φαλλούσης 'Εκκλησίας.

Όπως ό λειτουργώμενος άκούει, πατριώται,
μά δέν λαμβάνει μέρος,
κι μόνον τά φαλλόμενα κι έκείνος πότε πότε
ψελλικ' ιδιαιτέρως.
Έγώ με τής σταφίδος σκς τό ζήτημα τό πάνυ
κι μέν ένδιαφέρωμα κι σς χειροκροτώ
κατά του φίλου συγγενούς, του Δέλτα Δεληγιάνην,
αλλά όμως κι τήν σύμβουιν δέν τήν υιοθετώ.

Όχι ήττον διαλύονται κεραυνόφορα νέφη
κι ή σύμβασις θά ψηφισθή χωρίς τροποποιήσεις,
κι μετ' όλίγον, κύριοι, τά πλήθη τής θά τρέψη
μόνον με τήν σταφίδα σας. Ακτωλή κι Δύσις.

Εγώ γαλήνην έφερα μετά του Δημητρίου,
του συγγενούς κυρίου.
Αλλά τό Γραβ πετάξετε χωρίς παραζουσιμόν,
κι χάριν τής πατρίδος
έγώ τό μονοπόλιον έπέρα τών θεσμών
κι ό Δέλτα τής σταφίδος.

(Είπε, και κάποιος σταφίδας από τήν Ευλοκέρα
ρίχνει σάν άρειμάτιος δρό σμπάρα 'στών άέρα.)

Φ.—Ζήτω τάνψη του παππού, ζήτω κι ή φαβορίτα.

Π.—Ζήτω τών Ντεληγιάνηδων, του Δέλτα κι του Θήτα.

(Πρός τόν Θήτα Ντεληγιάνην, τήν πηγήν θεραπείων,
τάδε φθέγγεται κι πλήθος οιοπνευματοποιών.)

Οίονοπ.—Σύ τών πνευμάτων ό πατήρ, ό κόσμον διευθύνων,
ό και 'στό πνεύμα τών θεσμών εμπράκτως έμβασθώνων,
κι με τά ζύλα τών γλατιών έκείνους έρμηνεύσας
κι μετ' αυτών κι δι' αυτών τό κράτος σαγήνεύσας.

Ό πλήρη δόξης ουρανών κι έρέτος καταρτιζών,
ό τούς πιστούς έν πνευματικί σοφία πνευματικίζων,
μά και πνευματικώμενος συμφώνως προς τό πνεύμα
τής γνώμης τής κοινής,
ώσως, παππού Θεόδωρε, μ' ένυ σου μόνον νούμα
κι έμάς τούς γηγενείς.

Και 'στών Δημήτηρ σου νά 'πής νά πη 'σ'την 'Εγγλιτέρα
λίγη σταφίδα και γιά μ'ας ν'άσπασιν έδώ πέρα,
κι από τά περισσεύματα
νά γίνου οιοπνευματά,
κι' έλος ό κόσμος ό μπεκρός με' άπέρτα νά κορώνη
και μ'ά νά βγάλη τήν 'Ελλά κι πέυτε τό Κορόνι.

Πρέπει λοιπόν ή σύμφασις να τροποποιηθῆ
κί ή βιομηχανία μας νά μήν ἀδικηθῆ,
ἀλλοίως κί ἔμετις μέ τῆς ρουαίης ντουμῆ θ' ἀναστατώσωμε
κί ἐν πνεύματι στασιαστών τοὺς Γκράδες θά ρουκτώσωμε.

Ντελ.—Εἶπα πρὸς τὸν Δημήτριον, κί ἐκεῖνος ἐσπευσμένως
κί τὰς δικαιοτάτας σας κί' εὐλόγους ἀπαιτήσεις
'στούς Ἀγγλους τὰς ὑπέβαλε, κί ὁ Μπρόδετον ἄμενως
ἐδέχθη καί πρὸς χάριν σας μικρὰ τροποποιήσεις.

(Ἐστὰ ζήτω ξεσερκώνονται κί' ὑπὲρ τοῦ περισσεύματος
κί' ἀνοίγεται τὸ στόμα των κί' ὑπερπληροῦται πνεύματος).

Τίθε κί' ἀμπελοκτῆμονες φωνάζουν πολυτλήμονες.

Ἄμπελ.—Μὴν ἀκοῦς τοὺς κονιακάδες, κί' ἄκου τώρα καί
[τὸν πόνον

οἴλων ἀμπελοκτῆμόνων.

Μὴν ἀκοῦς τοὺς κονιακάδες, κί' ἔλα πῆσε τους καί σύ
πῶς καθέναν των οφείλει
κάθε σπῆρτο καί κροσί
νὰ τὸ κἀνθὲν μὲ σταφύλι.

Μὴ σ' αὐτοὺς σταφιδά δώσης, μήτε κἀν μικρὸ τσαμπί...
τὸ σταφύλι ἑστὰ κροσί των καί ἑστὰ σπῆρτα των νὰ μ'πῆ,
γιατί ζέπεσε κί' ὁ μωστός, γιατί ῥήμαξαν τἀμπέλια,
κί θά γίνῃ συρορέλια,
καί σοῦ λέμε, Θεοδώρη, πῶς κί' ἔμετις οἱ ρουκαράδες
θὰ μουντῶσωμε τἀμπέλια καί θὰ δράζομε τοὺς Γκράδες.

Εἶπε καί ἑστὸν Δημήτρη σου νὰ δράξῃ πρὸς καλὸν μας...
κί' ἔμετις πιστοὶ θεράποντες καί τέκν' ἀντάξιά σου,
κί ἴδε, παππού, κί' ἐπίσκεψαί τακτῆν τὴν ἀμπελὸν μας,
ἦν δεξιῶς ἐφύτουμε κί νῦν ἡ δεξιά σου.

Ντελ.—Ἐχετε μεγάλον λάθος, πατριῶται προσφίτες,
δὲν ἐφύτουμε ποτὲ μου μήτε κλήμα σταφυλῆς,
ἕμεις κί' ὑπὲρ τῶν ἀμπελῶν θὰ ρροντίσωμε πολὺ...
μόνα κέψαιε μου θὰ γίνουσι ἡ σταφίς κί' ἡ σταφυλῆ.

(Ἐστὰ ζήτω ξεσερκώνονται κί' οὐκίτορες ἀμπελῶν,
ποῦ θάχουν μέγα μέλλον.)

Περικλέτος, Φασουλῆς, κί' ὁ Παπποῦς ὁ Μπαρκαλλῆς.

Περ.—Καλημερούδι, κύριε Πρωθυπουργέ τοῦ κράτους,
προτάσεις ἔχουμεν κί' ἔμετις μ' ἄδρους συμπερωτάτους.

Ντελ.—Μὲ συγμνήσεως παλμοῦς τοὺς φίλους πλησιάζω.

Περ.—Αὐτὸν τὸν Ἀγγλον ἀπ' ἐδῶ ἀξί: τὸν παρουσιάζω...
καλεῖται Φασουλῆδερτον, ἡ Λόντρακ τὸν τιμῆ,
κί' εἶναι Μυλλῶρδος τῆντελεμν, φορεί καί Πανκμα.
Φυλέλλον ὡς ἑστὸ κόκκαλο, πρῶτος ποῦ πάει γόνκ,
καί δίνει καί τὴν σκούρα του νὰ δῆ τὸν Παρθενῶνα,
ἔχει καί τὸ παράσημον τῆς ἐπιγονατίδος
κί' αὐτίς τὸ μονοπόλιον γυρεῖ τῆς σταφίδος,
κί' ἀμέσως δι' ἐγγύσιν θὰ σας προκαταβάλλῃ
ἀπὸ στερλίνας Ἀγγλικῆς ὀλάκερο τσουβάλι.

Ντελ.—Σρίγγω, σὶρ Φασουλῆδερτον, τὸν δεξιῶν σας χεῖρα.
Φασ.—Ὀλράιτ, γιέ, πολὺ καλὰ...

Περ.— Σας λέω πῶς ἡ λίρα

φασουλί φαίνεται γι' αὐτὸν τὸν λάτρην τῶν Ἑλλήνων,
γι' αὐτὸ καί Φασουλῆδερτον καλεῖται ἑστὸ Λονδίον.
Φασ.—Ὀλράιτ, γιέ, πολὺ καλὰ, σὶρ Θῆρα Ντεληγιάννη.
Περ.—Σὰν οὐρανοκτείνετος, Πρωθυπουργέ, μ' ἐφάνη
κί' ἐδῶ σας τὸν κουβάλλακα καλὰ νὰ γνωμοθετῆ
καί γιὰ τὸ μονοπόλιον νὰ συνεννοηθῆτε,
κί' ἐπιζῶ μετὰ τὸ τίποτα πῶς θὰ τὸν καταφέρω.
Ντελ.—Διὰ τὴν γνωμίαν σας ἀγάλλομαι καί χεῖρα,
κί' αὐτὴν τὴν ἀγαλλίαν δὲν σας τὴν ἀποκρίπτω...
προτάσεις οἰωνοῦ ποτὲ δὲν ἀπορίπτω...
καί τὰς δικὰς σας δέχομαι καθὼς τοῦ Πετμεζῆ.
Περ.—Μὲ θάμβος σας κυτᾶζομαι καί στόμακα χαζὰ.
Φασ.—Ὀλράιτ, γιέ, πολὺ καλὰ...

Ντελ.—Μνηστῆρες εἶναι κί' ἄλλοι...

κί' ἐν νεωτέρας ἄλλοι τις προτάσεις ὑποβάλλῃ,
σας βεβαιῶ πῶς θέλωμε θὰ τὰς διγῶθι κί' ἐκείνας...
καί μένετε πολὺν καιρὸν, Μυλλῶρδε, ἑστὰ Ἀθήνας;
Περ.—Διὰ Γαλλίας ἐφθασε μετὰ τὸ Μεσαζερὶ
μὲναι προχθὲς ἀκόμα...

κυτᾶζετε μετὰ τὸ νοκᾶλ πῶς σας παρατηρεῖ
κί' ἀνοίγει χάσκον στόμα.

Ντελ.—Πρὸς τὸ παρὸν δὲν εὐκαιρῶ, καί μίλλ παρτὸν,
[λυποῦμαι...

Περ.—Ἄς εἶναι...θὰ ξανάλωμε γιὰ νὰ τὰ ξαναποῦμε.
Προβλήματτα καθὼς αὐτὸ δυσκόλους ἔχουν λύσεις.

(Κί' οἱ δύο ἑστὸν Πρωθυπουργὸν ἀρχίζουσι ὑποκλίσεις,
μὲ χαίρετῆ κί' ὁ Θεοδώρη ἐν λαμπρῶνι νέξ
τὸν Ἀγγλον Φασουλῆδερτον καί τὸν διερμηνέα.
Πᾶλλον κί' οἱ δῶθὸ τὸν χειροῦτον καί πᾶνε ἑστὴ δουλειὰ των
κί' ἀπὸ τὰ γέλοχα κόκκοινο βαπτοῦνε τὴν κοιλιά των,
κί' ὁ Περικλές, ποῦ πάντοτε καλὰ τὰ καταφέρει,
τὸν Λόρδον Φασουλῆδερτον ἀλύπητα τὸν δέρει).

Καί καμπόδασι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Κρήσα, ποίησις ὠραία, ποῦ με πόνο κελαιδεῖ,
ἔργον τῆς Οἰκονομίδου, τῆς Σοφίας δηλαδῆ,
καί σαρτῶσα μουσική τοῦ μαέστρου τοῦ Λαυράγκα,
κί' ἡ τιμὴ τῆς σὲ χαρτὶ τρία μόνον φεωροράγκα.

Φθισιακτρεῖα, δηλαδῆ μελέτη σοβαρὰ
ἐν γλώσσῃ γλαφυρῆ.

Βασίλης ὁ Πατρίκιος, ποῦναι γιατρός βαρβάτος,
κί' ἄλλην δευτέραν ἐκδοσιν συνέγραψεν ἐσχάτως.

Ἐστὸν δρόμον τοῦ Σταδίου κί' αὐξων εἰκοσιετρία
κατάρωτος καί μέγας κί' ἔλος κοκεταρία
οἶκος βασιλικῆς
κί' ἐμπορορακτικῆς

τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπαγιάννου,
ποῦ ἴγνωρις τὸ γόστο κάθε πρωτεουσιζῆνον.
Αὐτὸς δὲν φέρει κῶπτας ἐκ τῆς Εὐρώπης ζένους,
τὸ κῶπτεν καί τὸ ράπτειν εἶναι δουλειὰ δική του,
κί' ἔχει πελάτας τόσοσιν κατενομοσιωμένους
καί μετὰ τὸ κόψιμό του καί μετὰ τὴν ρακτικὴ του.
Καί τρέχουν ἐλεκτοὶ ὅ' ἐκείνον ὀλέαντα,
καί κόψε με κί' ἐμεὶ καί ράψε με κί' ἐμένα
καί κάνε με καθάραι καί δακτυλίδι μέση,
καί τρίς ευτυχημένους ἐκείνους ποῦ θὰ πῶσῃ
ἑστὸ Γεωργίου τὴν ψαλλίδῃ, ἑστὸ Γεωργίου τὴν βελόνῃ,
κί' αὐτὴν ὑπερμῶστε καί νῦν καί ἑστὸν αἰῶνα.